

pablo bouza

OS
privilexios
dos
sommánmbulos

1º PREMIO XXXIX EDICIÓN CERTAME LITERARIO

Concello de Vilaíba

alvarellós
EDITORA

Terei que contarvos a verdade:

teño 43 anos,
2 fillos adolescentes,
xa non decido a forma do meu peiteado,
cando miro atrás vexo moitos mortos,
os trienios acumúlanse na miña nómina,
conducín coches que xa son históricos,
repito cada vez máis as miñas historias,
medran hedras nas pedras dos meus lugares,
cantaruxo cancións de vellos vinilos,
recoñezome nos erros do pasado,
sigo a porfiar coas vellas manías,
trátanme de vostede os amigos dos meus fillos,
levo no meu peto un pen drive
coa desconfianza do que agocha un pecado.
(...)

PABLO BOUZA

Do poema «Futuro hipotético».

alvarelllos.info

Libros do Sarela

OS PRIVILEXIOS
DOS SOMNÁMBULOS

*OS PRIVILEXIOS DOS SOMNÁMBULOS, de Pablo Bouza Suárez,
obtivo no ano 2013 o Primeiro Premio da XXXIX Edición
do Certame Literario do Concello de Vilalba (Lugo).
O xurado estivo composto por José María García-Leira Boado
(presidente), Darío Villanueva Prieto, José Jesús Ramos Ledo,
Fidel Fernán Vello e Xulio Xiz Ramil (secretario).*

PABLO BOUZA

OS PRIVILEXIOS
DOS SOMNÁMBULOS

Concello de Vilaíba

alvarellos
EDITORA

Libros do Sarela

© ALVARELLOS EDITORA, 2014
Sempre en Galiza, 4
15706 Santiago de Compostela
correo@alvarellos.info
www.alvarellos.info

© Pablo Bouza Suárez

Deseño e maquetación: Xacobe Neto [Alvarellos Editora]
Impreso en Tórculo

Depósito Legal C 1030-2014
ISBN 978-84-89323-60-5

Calquera forma de reprodución, distribución, comunicación pública ou transformación desta obra só pode ser realizada coa autorización dos seus titulares, agás excepción prevista pola lei. Dirixase a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) se precisa fotocopiar ou escanear algún fragmento desta obra.

*Lume nas sombras
lume nas sombras do corpo
lume vivo
no fondo
das sombras vivas
do corpo
lume vivo que doe aínda nas sombras
arde o amor xeado na soidade
arde o desexo vivo nesta sombra
lume da morte que nos queima
no camiño da vida
lume da vida que nos queima
no camiño da morte.*

MIGUEL ANXO FERNÁN VELLO

A MODO DE LIMIAR

OS VERSOS DO VENTO

REZABAMOS ao redor da mesa da cociña
alumeados pola vela bendicida na Candeloria.
Era noite de galerna e coma sempre
a avoa fechaba portas e ventás
e comezaba a laiarse cada vez
que un lóstrego escintilaba
na noite pecha de novembro.

Santa Bárbara bendita e a súa corte
de santificados acudían aos seus beizos
que tremían ante cada estoupido
dos infernos.

A min, gustábanme as treboadas,
a inmensidade do ceo
aberta en físgoas de luz,
o cheiro eléctrico da terra mollada,
baleirar os enchufes da casa,
o nariz xeado apaxando os vidros,
facer cálculo mental co meu irmán
do tempo entre lóstrego e trebón
para achar a distancia exacta da tronada.

A min, gústanme as treboadas,
o arrepío do ceo a escribir
poemas de luz,

e o mar;

o mar, a ler
os versos
do vento.

FUTURO HIPOTÉTICO

Terei que contarvos a verdade:

teño 43 anos,
2 fillos adolescentes,
xa non decido a forma do meu peiteado,
cando miro atrás vexo moitos mortos,
os trienios acumúlanse na miña nómina,
conducín coches que xa son históricos,
repito cada vez máis as miñas historias,
medran hedras nas pedras dos meus lugares,
cantaruxo cancións de vellos vinilos,
recoñézome nos erros do pasado,
sigo a porfiar coas vellas manías,
trátanme de vostede os amigos dos meus fillos,
levo no meu peto un pen drive
coa desconfianza do que agocha un pecado.

Terei que contarvos a verdade:

xa me vai pesando a vida
coma o lastre dunha rede á procura
das últimas simas do océano
onde os peixes desafían o devezo dos homes
por encher os peiraos
de bocas arfando no inevitable futuro.

BERROS

INTENTO berrar estando calado
cando os sons da casa amolecen
no devalar das horas da tarde,
cando os rebumbios dos fillos
trocan en respiracións monótonas,
cando o cheiro agre da suor do día
esvaece nos sumidoiros dos baños.

Intento non mirar o gume da cidade
por non reflectir o pouso dos iris
cansados de observar a mesma coita
dos días fuxidíos sen remedio,
dos amigos dos que non sabemos ren,
das esgrevias peles que hidratamos coa noite.

Intento berrar e non son quen,
e procuro o vértice do mar
que contemplo na xanela desta casa
na que habito emigrado de desexos,
morada espuria,
hipotecada de recordos,
sen trabes á vista
agochadas nas vidas de outros,
de ruídos que espertan o sono.

Quero berrar e non podo,
son unha áncora fendida nas rochas
dun tempo perdido,
unha fonte a estiñar o pasado.

MENTIRAS

INTENTO procurar a emoción
nas pequenas cousas do cotián.
Erguerme sempre co pé dereito.
Tomar os niveis da tensión arterial
e correr a dicirche na cociña
que hoxe a teño baixa.
Que non me doe o xeonllo.
Que a artrite foi un erro médico.
Que o meu pai segue vivo.
Que non chove e vai un día de verán.
Que te vexo máis nova cada día.
Que hoxe é festivo e que iremos xantar
nalgún lugar da costa.
Que a nai xa non sente a ausencia.
Que xa teño as vacacións programadas,
e que iremos a Florencia, todos xuntos,
e seremos felices.
Que xa hai sitio nos armarios,
e habitacións baleiras,
e flores abeiradas na terraza.
Que pían os paxaros á tardiña
co rebumbio da ignorancia.

Que iremos a China,
os dous collidos da man,
e volveremos cun pequeno de ollos lizgaios
e pelo acibeche